

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า ที่เรียนด้วยการสอดแทรกและไม่สอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา" สรุปผลการวิจัยดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอดแทรกและไม่สอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาก่อนและหลังการทดลอง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกตัวอย่างประชากรโดยเลือกจากประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกาวิละวิทยาลัย จำนวน 272 คน ใ้ตัวอย่างประชากร จำนวน 68 คน โดยการจับคู่คัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนใกล้เคียงกัน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 34 คน แล้วทดสอบความแปรปรวนและทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานความรู้ไม่แตกต่างกัน แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองที่เรียนภาษาอังกฤษโดยการสอดแทรกเนื้อหา

และกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมที่เรียนภาษาอังกฤษ โดยไม่มีการสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือ 4 อย่าง คือ บทเรียน 20 บทเรียน โดยศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้ แบบเรียน ตำราประกอบการเรียน และเอกสารอื่น ๆ จากนั้นคัดเลือกบทเรียนมา 20 บทเรียนที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับหัวข้อทางวัฒนธรรม นำบทเรียนทั้ง 20 บทเรียน ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 4 ท่านพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา

นำบทเรียน 20 บทเรียน มาสร้างแผนการสอน 40 แผน สำหรับกลุ่มทดลองที่เรียนโดยการสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา 20 แผน และกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยไม่มีการสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา 20 แผน นำแผนการสอน 40 แผน ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมด้านเนื้อหา การจัดกิจกรรม และความถูกต้องทางภาษา เมื่อแก้ไขปรับปรุงแล้ว นำไปทดลองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร 1 บทเรียน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในเรื่องความยากง่าย เวลาที่ใช้ และการจัดกิจกรรม จากนั้นนำมาแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง

แบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) หลังจากผ่าน

การทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรแล้ว มีการหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยง ได้ผลดังนี้ แบบทดสอบมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.77 แบบทดสอบทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ มีค่าความเที่ยง 0.85 แบบทดสอบทักษะการพูด มีค่าความเที่ยง 0.83 แบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีค่าความเที่ยง 0.82 แบบทดสอบทักษะการเขียน มีค่าความเที่ยง 0.79

แบบวัดทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ 1 ชุด แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความถูกต้องของการใช้ภาษา หลังจากทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรแล้ว นำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.87

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มด้วยตนเอง โดยใช้แผนการสอนที่สร้างขึ้น ใช้เวลาสอน 5 สัปดาห์ ๆ ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที จากนั้นทดสอบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม สำหรับแบบวัดทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ใช้วัดกลุ่มทดลองก่อนและหลังการสอน

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษ (อ 513) ประจำภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2529 ของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม มาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ทดสอบความแปรปรวน และทดสอบความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (อ 513) ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม

นำคะแนนการทดสอบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มาหาค่ามัชฌิมเลขคณิตของแต่ละกลุ่ม หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทั้งสองกลุ่ม แล้วทดสอบอัตราส่วนวิกฤติ เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่าง 2 กลุ่ม ส่วนกลุ่มทดลองมีการสอบวัดทัศนคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำผลมาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการสอบแต่ละครั้ง หาค่าแล้วทดสอบอัตราส่วนวิกฤติ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง และเสนอข้อมูลในรูปของตารางและความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า

1. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่มีการสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
2. ทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสูงขึ้นหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักเรียนที่เรียน
 วิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนที่มีการสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของ
 เจ้าของภาษา มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ ไม่มีการ
 สอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทั้งนี้สอดคล้องกับ
 การวิจัยของ สุพรรณวิภา วัฒนบุญ (2523 : 58) ที่ได้ทดลองสอนเปรียบเทียบ
 การสอนแบบเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับการสอนแบบธรรมดาในระดับชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของทั้ง 2 กลุ่ม
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับการวิจัยของ
 สมจิตร วรณวิไลย (2527 : 45) ที่ได้ทดลองสอนเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความ
 คงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยการสอนเสริมและไม่เสริมวัฒนธรรม
 ของเจ้าของภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งสรุปผลได้ว่า นักเรียนที่เรียน
 จากการสอนโดยเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับนักเรียนที่เรียนจากการสอน
 โดยไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จะเห็นได้ว่าการสอนวัฒนธรรม
 เจ้าของภาษาควบคู่ไปกับการสอนความรู้ทางภาษานั้น เป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ
 วิธีหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการสอนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น หรือ
 มัธยมศึกษาตอนปลายก็ตาม ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่า การสอนภาษาต่างประเทศ
 โดยวิธีสอดแทรกวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาไปด้วยนั้น ทำให้นักเรียนสนใจเรียน
 มากขึ้น เหมือนกับคำกล่าวของ จี อาร์ ทักเกอร์ และ คิมบลิว อี แลมเบอร์ค
 (G.R. Tucker and W.E. Lambert 1973 : 246) ที่ว่า การสอนองค์ประกอบ
 ด้านวัฒนธรรมและสังคมของภาษาที่เรียนเป็นสิ่งดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ดีกว่า
 การสอนเนื้อหาทางภาษาเพียงลำพัง ซึ่งก็สอดคล้องกับความคิดของ เคนเนธ
 เชสเทิน (Kenneth Chastain 1976 : 383) ที่ว่า ผู้เรียนสนใจในชนชาติที่
 พูดภาษาที่เขากำลังเรียนอยู่ เขาต้องการทราบเกี่ยวกับชนชาตินั้นว่าเขาเป็นคน
 เช่นไร และอยู่กันอย่างไร

เมื่อพิจารณาถึงผลการศึกษาเรื่องทัศนคติของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบสอคนแรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จะเห็นว่าคะแนนจากแบบสอบถามทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองนี้ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 นั่นคือ นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นหลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ เอเวอร์ลีน วิลเลียมส์ บราวเคอร์ (Everlene Williams Browder 1983 : 3495) ที่ทดลองสอนวิชาภาษาสเปน โดยการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมให้กลุ่มทดลอง ในขณะที่กลุ่มควบคุมเรียนแบบธรรมดาไม่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาสเปน ดีขึ้น และมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียน แม้จะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 ในการทดสอบครั้งแรก แต่ในการทดสอบครั้งหลัง กลุ่มทดลองจะมีคะแนนพัฒนาการสูงขึ้นกว่าการสอบครั้งแรกมากกว่ากลุ่มควบคุม วิธีสอนโดยการเสริมหรือสอคนแรกเนื้อหา หรือกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จึงมีผลต่อทัศนคติและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งจริง ๆ แล้วทั้งทัศนคติกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ต่างมีความสัมพันธ์กันอยู่ ตามข้อสรุปจากการศึกษาหลายครั้งของ โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และ คัมบลิว อี แลมเบอร์ต (Robert C. Gardner and W.E. Lambert 1972 : 143) ที่ว่า ทัศนคติมีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ถ้าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ก็ย่อมส่งผลไปถึงสัมฤทธิ์ผลในการเรียนด้วย สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมเจ้าของภาษา จะเป็นตัวสร้างความสนใจของผู้เรียน สร้างแรงจูงใจให้อยากเรียน และเป็นทัศนคติที่ดีต่อการเรียนไปในที่สุด

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในกลุ่มทดลองระหว่างทำการทดลองพบว่า นักเรียนแสดงความสนใจ และแสดงความกระตือรือร้น ในการมีส่วนร่วมกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ไม่ใช่เฉพาะในเวลาเรียน แต่ยังรวมไปถึงกิจกรรมอื่น ๆ ที่หมวดวิชาภาษาอังกฤษจัดขึ้นอีกด้วย แสดงว่าการมีความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจ แสดงความ

กระตือรือร้น ที่จะไ้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา แสดงความรู้สึกที่ดี
ต่อการเรียนภาษา และชนชาติของเจ้าของภาษา เหมือนวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งที่
เฮซ เนค ซีลลี่ (H. Ned Seelye 1984 : 58) ได้สรุปไว้ว่า การสอนภาษา
ไปพร้อมกับการสอนวัฒนธรรมนั้น นอกจากจะเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้เรียนแล้ว
ยังทำให้ใจกว้าง มองโลกในแง่ดี ยอมรับสิ่งที่แปลกไปจากตน และยังมีผลต่อความ
เข้าใจดีกว่าการเรียนรู้อื่นๆแต่เพียงอย่างเดียว

เมื่อมีการเรียนโดยวิธีสอนที่สอดคล้องเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษา มีความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกันและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียน ก็ดังที่ได้จากงานวิจัยครั้งนี้ และงานวิจัยของนักการศึกษาคนอื่น ๆ ที่
ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยจึงใคร่ขอเสนอแนะให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้
พิจารณานำเอาวิธีการสอน โดยการสอดคล้องเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรม
ของเจ้าของภาษาไปทดลองใช้ และศึกษาค้นคว้าในระยะยาวต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

1.1 เพื่อให้การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูควรทดลองนำวิธีสอนโดยการสอดคล้องเนื้อหาและกิจกรรมทาง
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาไปใช้ แต่เนื่องจากวิธีการสอนแบบนี้ค่อนข้างใหม่ ครู
จึงต้องมีการเตรียมให้มีความพร้อมในการสอน โดยควรปฏิบัติดังนี้

ก. ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาให้
เข้าใจ และรู้จริง จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ เช่น หนังสือ ผู้เชี่ยวชาญ ภาพยนตร์ ฯลฯ
แล้วนำความรู้นี้ มาเสริมให้นักเรียนระหว่างการสอนภาษา ฟังตระหนักว่า การสอน

วัฒนธรรมโดยไม่รู้จักจริงอาจก่อให้เกิดผลทางลบได้

ข. ศึกษาเทคนิคการสอนที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษา ว่า มีกิจกรรมอะไรบ้างที่น่าสนใจ และใช้ใ้ค้ดลในการสอนวิธีนี้

ค. การเลือกหัวข้อทางวัฒนธรรมที่จะนำมาสอน ครูต้องแน่ใจว่า เป็นหัวข้อที่นักเรียนสนใจ หรือเมื่อนักเรียนทราบแล้วจะมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษา และทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และต่อชนชาติเจ้าของภาษา เพราะการเลือกหัวข้อทางวัฒนธรรมที่ไม่น่าสนใจมาสอน ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใด ๆ และอาจก่อให้เกิดผลทางลบได้

1.2 ครูควรทำความเข้าใจกับนักเรียนก่อนการเรียนการสอน โดยวิธีสอดคล้องเนื้อหา และกิจกรรมทางวัฒนธรรมเจ้าของภาษา ก่อนว่าการเรียนการสอนโดยวิธีนี้ จะทำให้เกิดผลดีต่อการเรียนการสอน และต่อตัวนักเรียนเองอย่างไร เพื่อนักเรียนจะได้ไม่สับสน และเกิดต่อต้านเพราะความนิยมในชาติของตน

1.3 ครูควรมีโอกาสชี้แจงกับผู้บริหารโรงเรียน หรือเพื่อนครูในโรงเรียน เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการสอน โดยวิธีสอดคล้องเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อว่าจะได้ไม่เกิดการเข้าใจผิดว่า ครูพยายามปลุกฝังให้นักเรียนมีความเลื่อมใสศรัทธาในวัฒนธรรมต่างชาติ และเพื่อจะได้รับความร่วมมือเวลาที่ครูหรือทางมหาวิทยาลัยต่างประเทศ จะจัดกิจกรรมใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

1.4 ครูควรมีการประเมินผลการเรียนการสอนโดยวิธีนี้ เพื่อหาข้อสรุปว่า มีผลอย่างไรต่อสัมฤทธิ์ผลและทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อจะได้มีการปรับปรุงแก้ไข และเผยแพร่วิธีการสอนแบบนี้ให้แพร่หลายต่อไป

2. สำหรับผู้เกี่ยวข้องในวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.1 ผู้จัดทำหรือพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับใด ๆ ก็ตาม ควรพิจารณาถึงความสำคัญในการสอนความรู้ทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาควบคู่ไปกับการสอนภาษาคำวย เพื่อจะได้เสนอไว้ในจุดประสงค์รายวิชาของวิชาภาษาอังกฤษทุกวิชาที่เปิดสอน

2.2 สถาบันศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดสอนหรืออบรมครู ควรได้มีการสอนหรือจัดอบรมให้ความรู้แก่ครูหรือนักศึกษาคู เกี่ยวกับเรื่องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รวมไปถึงเทคนิคการสอน และการจัดกิจกรรมเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2.3 ผู้เกี่ยวข้องกับการจัดทำหนังสือคู่มือครู ควรได้จัดทำหนังสือคู่มือครูในการสอนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ในหนังสือควรให้รายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ควรทราบเพื่อประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และเพื่อประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างชนชาติทั้งสอง นอกจากนี้ควรมีรายละเอียดเกี่ยวกับเทคนิคการสอน การจัดกิจกรรม หรือการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน ที่เอื้ออำนวยต่อประสิทธิภาพในการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

2.4 สำหรับผู้เกี่ยวข้องกับการวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ควรได้มีการทำการศึกษาวิจัยต่อไปเกี่ยวกับการสอนโดยวิธีสอศแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา โดยใช้เวลาทดลองนานขึ้น กับผู้เรียนในระดับอื่น ๆ และศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลต่อการเรียนการสอนโดยวิธีนี้ เช่น ทศนคติของผู้ปกครองนักเรียน หรือสภาพแวดล้อมในชุมชนของนักเรียน ฯลฯ เพื่อจะได้นำเสนอในการปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย